

Arrest

nr. 78 381 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- asielbeleid van 29 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRESLT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, D.V., attaché genomen op 29.11.2011 wordt aan H.S. {...}, geboren te Jerevan, Armenië op (...), alias de persoon die verklaart zich H.G. {...} te noemen, geboren te Bakel op (in) (...), en welke verklaart van Armenië Rep. nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om uiterlijk op 06/01/12 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten. Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Lierend Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(4) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

Art. 13§3, 3° van de wet van 15/12/1980. De minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven indien hij valse of misleidende Informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokkene heeft samen met haar man in 1998 asiel aangevraagd. De reden van de asielaanvraag was dat het gezin problemen had in hun land wegens hun gemengde afkomst (Azerbeidjan-Armenie). Bij de asielaanvraag verklaarde de betrokkene niet in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument. De asielaanvraag werd definitief afgesloten in 2003 door een negatieve beslissing van het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen.

De betrokkene diende nadien 2 regularisatieaanvragen in die telkenmale geweigerd werden. Een derde regularisatieaanvraag werd ingediend op 22/04/2004 omwille van een lange asielprocedure, scolariteit van de kinderen en de medische problemen van de vrouw. Deze regularisatie werd op 23/02/2006 toegestaan.

De betrokkene verkreeg een tijdelijk verblijf met telkenmale het verzoek om zijn paspoort voor te leggen.

In 2006 vroeg en verkreeg de betrokkene een akte van bekendheid bij het vredegerecht van Sint Truiden. De heer P.T. verklaarde namelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om een akte van geboorte te verschaffen om zo een naturalisatieprocedure te starten. Ook kon hij om politieke redenen niet terugkeren naar zijn geboorteland en stuurde hij een brief naar de Armeense ambassade te Brussel waarop geen reactie kwam.

De betrokkene heeft dus ook een bedrieglijke naturalisatieaanvraag ingediend op een valse identiteit.

De betrokkenen vroegen op 18/11/2009 een verblijf van onbeperkte duur. Bij deze aanvraag werden attesten van de ambassade bijgevoegd waarop vermeld staat dat het gezin paspoorten had aangevraagd, maar dit niet konden krijgen gezien ze geen geboorteakte hadden voorgelegd. De aanvraag tot verblijf van onbepaalde duur werd op 07/05/2010 geweigerd.

Op 06/07/2010 wordt dan een nieuwe 9 bis ingediend voor de hele familie waarbij het gezin paspoorten voorlegt. Het paspoort van de betrokkene was geldig van 1996-2006 en is op naam van H.S. Het paspoort bevat ook een visum van Frankrijk.

De betrokkene was dus in het bezit van zijn paspoort op het moment van zijn asielaanvraag.

Indien de betrokkene reeds van in het begin van asielprocedure haar paspoort had voorgelegd, dan was België nooit verantwoordelijk geweest voor de asielprocedure gezien de Dublinconventie. De betrokkene heeft dus documenten achtergehouden en de Belgische staat misleid.

De elementen waardoor de betrokkene dus haar verblijf heeft bekomen zijn dus gebaseerd op fraude. De andere elementen die de betrokkene heeft aangehaald om haar verblijf te bekomen, met name de humanitaire redenen, de scolariteit van de kinderen en haar medische problemen dienen als ongegrond te worden verklaard. Immers de humanitaire redenen zijn enkel en alleen te wijten aan het frauduleus gedrag dat de betrokkenen jarenlang hebben volgehouden. De schoolgaande kinderen kunnen altijd een studentervisum aanvragen of hun studies verderzetten in het land van herkomst. De medische problemen werden reeds onderzocht in 2004 door de Dienst Vreemdelingenzaken. De betrokkene kon toen haar medische zorgen verderzetten in haar land van herkomst.

De elementen die de gehele familie aanhaalt (incl de betrokkene) in de nieuwe aanvraag conform art 9 bis van 06/07/2010 dienen als ongegrond te worden beschouwd. Zo haalt betrokkene de integratie aan,

lange asielpcedure, schoolgaande kinderen, meer dan 5 jaar verblijf in België, lokale verankering, schending van art. 3 EVRM, chronische ziekte van de vader en recht op gezinsleven.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van de betrokkene is reëel, maar is enkel te wijten aan het frauduleus gedrag van de betrokkene. Uit een dergelijk frauduleus gedrag kan men geen rechten putten. Zoals reeds aangehaald kan de lange asielpcedure niet ingeroepen worden als een element om hier verblijf te verkrijgen gezien de betrokkene de Belgische staat misleid heeft door het achterhouden van zijn paspoort..

Het feit dat de familie schoolgaande kinderen heeft, belet niet dat deze kinderen een aanvraag tot studentenvisum kunnen indienen om te studeren in België of dat ze hun studies in hun land kunnen verderzetten. Art. 3 van het EVRM kan ook niet geschonden worden gezien het hier gaat om een loutere bewering van een schending zonder enige bewijzen. Dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken van het vernoemde art. 3 van het EVRM. Een algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De chronische ziekte van de vader wordt vermeld in het verzoekschrift van de betrokken. Echter er is geen recent medisch attest bijgevoegd die deze bewering kan staven. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1880 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 13, § 3, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt onder meer wat volgt:

"Verwerende partij verwijt aan verzoekster dat zij fraude pleegde voor het bekomen van de machtiging tot verblijf doordat zij tijdens haar asielpcedure haar paspoort heeft achtergehouden.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij in haar beslissing de bovengenoemde wetsbepalingen en beginselen geschonden heeft. Volgens verzoekster werd in de beslissing namelijk niet voldoende rekening gehouden met haar concrete situatie.

1. *Verzoekster wijst op het feit dat de asielpcedure zo lang heeft kunnen duren enkel en alleen omdat verzoekster en haar familie geen paspoorten voorlegden.*

Verzoekster diende in 1998 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd pas in 2003 door de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd en afgesloten. De asielpcedure van verzoekster en haar familie duurde dus in totaal vijf jaar. De uitzonderlijk lange duur van de procedure zou te maken hebben met het feit dat de familie een andere naam gebruikte en hun paspoort achterhielden. Dit is echter absoluut onmogelijk.

Tijdens een asielpcedure moet voornamelijk gekeken worden naar de redenen van vertrek van een persoon uit zijn land van herkomst. Verzoekster en haar familie zijn uit hun land vertrokken om een aantal redenen. De Belgische asielinstanties moeten nagaan wat die redenen zijn en of zij aanleiding geven tot het verkrijgen van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming. Natuurlijk dient de identiteit van de aanvrager onderzocht te worden. Doch, indien deze onvoldoende vaststaat, dan kan de asielpcedure op basis hiervan afgewezen worden.

In casu hadden de Belgische asielinstanties dus zonder enig obstakel vrij snel tot een beslissing kunnen komen in de asielpcedure van verzoekster. Ze hadden de aanvraag immers kunnen afwijzen op basis van een onduidelijke identiteit of op basis van het asielrelaas. In beide gevallen had dit nooit vijf jaar kunnen of moeten duren!

In die zin kan de fraude onmogelijk de oorzaak zijn geweest van de langdurige asielpcedure. Het feit dat verzoekster en haar gezin een andere naam gebruikten verantwoordt geenszins dat de Belgische asielinstanties er vijf jaar over gedaan hebben om de asielpcedure te behandelen. De fraude die gepleegd werd kan dan ook absoluut niet beschouwd worden als zijnde van doorslaggevend belang in het bekomen van de machtiging van verblijf van verzoeker in de zin van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In dat opzicht motiveert verwerende partij onvoldoende hoe de fraude aan de basis ligt van de langdurige asielpcedure. Het kan niet uit de bestreden beslissing worden afgeleid hoe de fraude van doorslaggevend belang is geweest voor het bekomen van een machtiging van verblijf. Het is voor verzoeker dus onduidelijk waarom het achterhouden van de paspoorten ervoor gezorgd heeft dat de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pas na vijf jaar een beslissing nam. Aangezien dit aan de basis ligt van de tragische situatie waarin verzoekster zich nu bevindt, had verwerende partij dit beter dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve vastgesteld worden.

De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2. Verzoekster kwam in 1998 naar België samen met haar echtgenoot en kinderen. Op het moment van de asielaanvraag nam verzoekster, ten gevolge van een foutief advies, de verkeerde (en ongelukkige) beslissing om hun paspoorten met het Frans visum niet te tonen aan de Belgische autoriteiten. Verzoekster, door haar paspoort niet te tonen, heeft er dus voor geopteerd om de Belgische autoriteiten bevoegd te maken. Op dat moment kon zij echter onmogelijk voorzien dat haar asielpcedure in België van een zo lange duur zou zijn dat het haar uiteindelijk recht zou geven op een verblijfstitel op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Zij heeft dus geenszins doelbewust voor België gekozen als zou de hier gevoerde procedure sowieso in gunstige zin aflopen. Integendeel, verzoeksters asielaanvraag werd hier zelfs afgewezen.

Bovendien, na meerdere jaren onder een 'alias' geleefd te hebben, heeft verzoekster haar fout op eigen initiatief willen rechtzetten. Om die reden vroeg verzoekster en haar familie om een humanitaire regularisatie op basis van hun echte paspoorten. De overheid heeft dus niet de fraude opgespoord maar verzoekster is hier zelf voor uitgekomen aangezien zij niet langer in een leugen wilde leven.

Verwerende partij heeft voorgaande overwegingen geenszins in haar beslissing betrokken hetgeen een schending uitmaakt van de op haar rustende motiveringsverplichting.

Verwerende partij schendt hierdoor ook duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel. Zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd.

(...)"

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"De verwerende partij stelt vast dat uit de bestreden beslissing wel degelijk de juridische grondslag blijkt op basis waarvan de beslissing genomen werd, zijnde artikel 13§3, 3° van de vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bij zondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België : (1)

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf."

Het is inderdaad zo dat, als de verwerende partij toepassing wenst te maken van dit wetsartikel, dan moet het niet alleen aantonen dat de vreemdeling gebruik heeft gemaakt van misleidende

informatie of valse of vervalste documenten of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, maar ook dat deze elementen van doorslaggevend belang waren voor het toekennen van de verblijfsvergunning, (cfr RW, arrest nr. 72.027 d.d. 16 december 2011)

Immers, de beslissing geeft op duidelijke wijze weer dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend in 1998, samen met haar echtgenoot en dochter. Verder geeft de beslissing de door verzoekster ingeleide procedures weer, waaronder het gegeven dat verzoekster in 2008 een akte van bekendheid aanvroeg en verkreeg bij het Vredegerecht van Sint-Truiden teneinde de Belgische nationaliteit te bekomen. De beslissing stelt verder dat verzoekster op 06/07/2010 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, waarbij zij een verlopen paspoort voorlegde op naam van HAKOBYAN Susanna en dat het paspoort geldig was van 1996-2006, met een visum voor Frankrijk. De beslissing vervolgt met de vaststelling dat verzoekster reeds in het bezit was van haar paspoort op het moment dat zij haar asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. De beslissing stelt verder dat verzoeksters regularisatieaanvraag van 22/04/2004 en haar langdurige asielprocedure gebaseerd werden op fraude en dat, indien deze fraude toen aan het licht was gekomen, verzoekster nooit een verblijfsvergunning zou hebben verkregen. Verder stelt de beslissing dat de integratie, lokale verankering en lang verblijf in België reëel is, maar enkel te wijten is aan het frauduleus gedrag. Uit het frauduleuze gedrag kan men geen rechten putten.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster d.d. 9 februari 1998, samen met haar echtgenoot en dochter, een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Zij verklaarde de naam HAKOBYAN Susanna te dragen en van Armeense nationaliteit te zijn. Bij de asielaanvraag verklaarde de ze van gemengde afkomst (Azerbeidjan-Armenië) te zijn en dat het gezin daardoor problemen had in hun herkomstland. De door verzoekster ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf werden telkens ingediend onder de naam HAKOBYAN, met melding Armeense nationaliteit, telkens werden er geen paspoorten voorgelegd. Toen verzoekster d.d. een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet indiende, op grond van hun lange asielprocedure en schoolgaande kinderen, werd deze op 30 januari 2006 eveneens onontvankelijk bevonden. Desalniettemin werden er instructies gegeven om verzoeker op 23 februari 2006 in het bezit te stellen van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister met de vermelding 'tijdelijk verblijf' geldig voor één jaar, nadien regelmatig verlengd tot 22 februari 2011. Uit het dossier blijkt dat de tijdelijke regularisatie werd toegestaan om humanitaire redenen. Pas op 6 juli 2010, wanneer haar verblijf wenste om te zetten in een definitief verblijf en een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij zij haar identiteitsdocumenten diende voor te leggen, bracht zij haar verlopen paspoort bij, opgesteld op de identiteit HAKOBYAN Susanna, voorzien van een visum voor Frankrijk.

Uit voorgaande blijkt dat verzoekster intentioneel gedurende jaren de Belgische overheid misleid heeft inzake haar werkelijke identiteit en dit met het oog op het vergroten van haar kansen om een verblijfsrecht te verkrijgen in België.

De verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Met betrekking tot de lange asielprocedure heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeksters originele paspoort, geldig van 1996-2006 voorzien was van een Frans visum, waardoor de Belgische autoriteiten zelfs niet bevoegd waren

geweest voor zijn asielaanvraag. Immers, bij toepassing van de Dublinconventie zou Frankrijk de bevoegde lidstaat zijn geweest en geenszins België.

De beslissing geeft duidelijk weer dat “het aangehaalde element van de regularisatieaanvraag van 22/04/2004, de langdurige asielprocedure, gebaseerd is op fraude”.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

2.3. Artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om te worden gemachtigd tot een verblijf.”

De Raad wijst erop dat, opdat er toepassing zou kunnen gemaakt worden van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, een vorm van fraude dient vastgesteld te worden die heeft geleid tot de toekenning van de verblijfsmachtiging. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt bovendien dat er een duidelijk causaal verband dient te bestaan tussen enerzijds de valse of misleidende informatie, de valse of vervalste documenten of de gepleegde fraude en anderzijds de toekenning van de machtiging tot verblijf aangezien wordt gesteld dat enkel elementen op basis waarvan de initieel genomen beslissing wezenlijk kan worden betwist, aan de basis zullen liggen van de toepassing van dit motief (cfr. Parl.St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 73 met verwijzing naar 59). Tevens wordt, in de voorbereidende werken, verduidelijkt dat *“het gaat om een bijzondere toepassing van het algemeen rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’”* en dat het bedrog *“betrekking moet hebben op documenten of gegevens die bepalend zijn in de behandeling van de aanvraag voor (de) verblijfsmachtiging”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 56).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster samen met haar echtgenoot en hun drie kinderen op 9 december 1998 asiel heeft aangevraagd in België. Bij deze asielaanvraag werd geen enkel identiteitsdocument voorgelegd en werd verklaard dat verzoekster van gemengd Azerisch-Armeense origine was en dat het gezin omwille van deze gemengde etnie problemen kenden. Op 9 maart 1999 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep hiertegen werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 april 2003 verworpen. Het beroep hiertegen werd door de Raad van State op 20 maart 2006 verworpen bij arrest nr. 156 638. De derde regularisatieaanvraag van verzoekster en haar gezin op 22 april 2004, waarbij zij zich beriepen op de lange asielprocedure, de scholariteit van de kinderen en haar medische problemen, werd uiteindelijk bij beslissing van 13 februari 2006 ingewilligd waardoor alle gezinsleden in bezit werden gesteld van een tijdelijke verblijfsvergunning onder voorwaarden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing leidt de Raad af dat, naar het oordeel van de gemachtigde, verzoekster bij beslissing van 13 februari 2006 geregulariseerd werd omwille van de langdurige asielprocedure, minstens omwille van het langdurig verblijf in het algemeen. Daarbij moet worden opgemerkt dat de passage die in de nota wordt geciteerd, met name : *“De beslissing geeft duidelijk weer dat “het aangehaalde element van de regularisatieaanvraag van 22/04/2004,*

de langdurige asielprocedure, gebaseerd is op fraude”, niet als dusdanig is opgenomen in de bestreden beslissing.

De gemachtigde kan gevolgd worden in de stelling dat de langdurige asielprocedure zijn oorzaak vindt in de gepleegde fraude. Immers bleek bij het uiteindelijk voorleggen van de paspoorten dat deze van de ouders, waaronder verzoekster, voorzien waren van een Frans visum zodat kan aangenomen worden dat de gemachtigde, indien hij op het ogenblik van de asielaanvraag op de hoogte was geweest van de werkelijke identiteit van verzoekster, Frankrijk verzocht zou hebben tot overname van verzoekster en haar gezin in functie van de behandeling van de asielaanvraag. Het gegeven dat de asielaanvraag in België werd behandeld vindt bijgevolg zijn oorzaak in de bedrieglijke houding van verzoekster en haar echtgenoot. Uit voorgaande blijkt dat het achterhouden van de paspoorten met Frans visum een determinerend element is geweest om de asielaanvraag in België te behandelen. Door evenwel deze cruciale gegevens bewust achter te houden en aldus de gemachtigde deze mogelijkheid te ontnemen, kan niet anders dan gesteld dat de asielprocedure, haar duur – zonder asielprocedure zou er immers ook geen duur ervan zijn - en de daaruit voortspruitende integratie door bedrog zijn uitgelokt.

Evenwel kan het standpunt van de gemachtigde dat de langdurige asielprocedure, of het tijdsverloop in het algemeen, aanleiding heeft gegeven tot de regularisatie op 13 februari 2006 niet afgeleid worden uit de stukken van het administratief dossier.

De Raad merkt vooreerst op dat in de beslissing van 13 (niet 23, zoals in de bestreden beslissing werd vermeld) februari 2006 waarbij beslist werd tot regularisatie van verzoekster, haar echtgenoot en hun drie kinderen, op geen enkele wijze valt af te leiden om welke reden(en) het gezin werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. In het administratief dossier is een interne nota van 20 januari 2011 terug te vinden waarin onder meer gesteld wordt: *“Een derde aanvraag tot regularisatie werd voor het gezin ingediend op 22.04.04 omwille van de lange asielprocedure, scolariteit van de kinderen, medische problemen van de vrouw. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk gezet op 30.01.2006. Deze beslissing werd herroepen door de beslissing tot machtiging tot een tijdelijk verblijf van Dhr Rosemont op 13.02.2006.”*

De regularisatieaanvraag van 22 april 2004 bevatte, naast de lange asielprocedure, dus nog andere argumenten die door de gezinsleden werden ingeroepen om de regularisatie van de verblijfstoestand te verkrijgen. Zo werd onder meer de medische situatie van verzoekers echtgenote ingeroepen. Uit geen enkel gegeven blijkt dat enkel de langdurige asielprocedure of het langdurige verblijf van het gezin in België van doorslaggevende aard was om de regularisatie toe te kennen. De gemachtigde argumenteert dat de medische situatie van verzoekster reeds in 2003 werd onderzocht door de dienst vreemdelingenzaken en de medische expert besloot dat de betrokkene haar medische zorgen kon verderzetten in haar land van herkomst. Evenwel dient erop gewezen dat hoewel de aanvraag inderdaad na het medisch advies onontvankelijk werd verklaard met een beslissing van 30 januari 2006 uit het administratief dossier, zoals reeds gesteld, blijkt dat deze beslissing volledig herroepen werd door de beslissing van de directeur-generaal van 13 februari 2006. Derhalve kan de gemachtigde niet teruggrijpen naar deze onontvankelijkheidsbeslissing van 30 januari 2006 nu geenszins duidelijk blijkt waarom de directeur-generaal deze beslissing heeft herroepen en alsnog is overgegaan tot regularisatie.

Uit niets blijkt immers dat de medische toestand van verzoekster geen aanleiding heeft gegeven tot regularisatie. Dit klemt des te meer nu in sommige beslissingen tot verlenging van de regularisatie verwezen wordt naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – hetgeen medische regularisatie betreft – en bovendien in een interne nota ‘Samenvatting’ opgemaakt op 29 januari 2007 gesteld wordt: *“Aanvraag art. 9§3 ingediend op 27/04/2004 Voorwerp: aanvraag art. 9§3 medisch + verlenging BIVR om medische redenen”*.

De Raad stelt aldus vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er niet in slaagt het causaal verband tussen de gepleegde fraude en de beslissing tot regularisatie aan te tonen. Het betoog van de verwerende partij kan hieraan geen afbreuk doen.

Verzoekster kan gevolgd worden in haar stelling dat *“de fraude die gepleegd werd kan dan ook absoluut niet beschouwd worden als zijnde van doorslaggevend belang in het bekomen van de machtiging van verblijf van verzoekster in de zin van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet.”*

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS